

Lumina Satelor

PREȚUL ABONAMENTULUI:	
Pe an	Lei 180-
Pe jumătate de an	" 90-
Pe 3 luni	" 50-
Pozită străinătate	" 300-
Fond America pe an	Dolari 2--

Foaie pentru popor
Redactată de preoții: L. TRIFA și
G. MAIOR.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Sibiu, strada Avram Iancu Nr. 5
Un număr Lei 3·50

ANUNȚURI

primește admin. din str. Avram Iancu 5.
PREȚUL ANUNȚELOR:
Un sir mărunt 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai mulți se dă rabatul covenit.

10 morți și mulți răniți în fronturile politicei de partid

fronturile diavolului — și fronturile Oastei Domnului.

Avuserăm de nou alegeri; un nou seceriș pentru diavolul. Alegerile — cu tot cortegiul lor de păcate, ură, zavistă, minciuna, împărecherile, răzbunările etc. — sunt cel mai bun seceriș pentru diavolul.

Ce roade bogate culese diavolul și pe urma alegerilor trecute! Ziarele scriu că în luptele electorale s-au omorât 10 oameni și alții mulți răniți. Ce lucru grozav! Ce blăstăm național pentru noi și țara noastră cea nouă!

Ce lucru și mai grozav este acesta dacă îl privim în lumina evangheliei. Politica de partid este opera lui Satan. Nu poate să fie decât dela diavolul un astfel de lucru care bagă între oameni ură, vrajbă, împărecheri, răzbunări etc. Fiecare alegere își face impresia că e o deschidere a fronturilor lui Satan. Și aleargă oamenii la aceste fronturi cu steaguri, cu strigăte, cu vînt mare, gata de luptă și de moarte.

Dar când îi chemi la fronturile Oastei Domnului — să lupte contra vrășmașului diavol și răutăților lui — toți fug de aceste fronturi și toți le batjocoresc. Pentru fronturile diavolului sunt în stare oamenii să-și dea până și viața, dar pentru fronturile măntuirii sufletești, nici cea mai mică jertă nu fac.

„Împărația lui Dumnezeu este o luptă — zice Mântuitorul — și ceice se luptă pun mâna pe ea” [Mateiu 11, 12] — dar oamenii se luptă pentru împărația lui Satan. „Iar tu te luptă și sufere ca un bun ostaș al lui Hristos” — zice ap. Pavel — [1 Timoteiu 4, 4]. Dar creștinul de azi se luptă ca un brav ostaș al diavolului.

Iară furtuni mari. Pe Oceanul Atlantic și pe Marea Mediterană iară bântuire furtuni mari. S-au scufundat mai multe vapori și corăbii. În Franță a căzut zăpadă destul de multă.

Ce lucru dureros! Pentru lucrul diavolului se află și azi „eroi”, dar pentru lucrul Domnului ba. Unde sunt vremile când creștinii își jertfiau viața pentru biruința evangheliei?

Oare ce vor răspunde cei 10 morți când se vor prezenta în fața Judecății cerești. Desigur, Domnul le va zice, nu vă cunoște pe voi, căci n-ați luptat și n-ați murit pentru Mine. Grozavă va fi răspunderea lor, dar și mai grozavă a celor cari i-au trimis în fronturile diavolului. Eu socot că toți „stâlpii” politicei de partid vor fi în cealaltă lume „stâlpii” și „talpă” de iad, pentru că năște năște secerișul diavolului așa de mult ca ei.

Scumpii mei frați ostași! Arătați oamenilor pe tot locul, ce lucru grozav este să luptă în fronturile diavolului. Spuneți că politica de partid este și ea un steag al diavolului, un steag pe care e scris cuvântul ură, dușmanie, împărechere, răzbunare. Strigați pe oameni să fugă de sub acest steag și să intre sub steagul nostru, căci „pe-al nostru steag e scris iubire”. dragoste, pace cu Dumnezeu și cu oamenii. Spuneți pe tot locul că:

Nimic în lume nu-i mai sfânt
Nici mai frumos pe-acest pământ,
Decât să fi un luptător
În Oastea scumpului Mântuitor.

(Luată din foaia «Oastea Domnului»).

Căți au fost uciși de automobil. Guvernul Statelor Unite arată, că acolo anul trecut au murit căcați ori răsturnați de automobile 20 de mii și 500 de oameni.

Ce stare sufletească e la sate.

Unul dintre cei mai de seamă scriitori ai noștri de azi, dl Cezar Petrescu, care scrie foarte cuminte, foarte înțelept, zidezi la foaia mare dela București numită „Curentul”, foaie care sprijinește guvernul lui Maniu, spune, că a umblat peste sate în tocul alegerilor și s-a întors îngrijat, văzând cum i-au învățat și cum i-au stricat pe bieții săteni pleava partidelor politice. Dar ian să punem chiar cuvintele lui Cezar Petrescu:

„Întâmplarea mă purtat câteva zile, în unele sate, în tocul acestor alegeri. O! Nu în legătură cu vreun vot. Greață politicei mi-a dat această tărie să devin contravenient electoral și să evit [să ocoleșc] să inscrie pe vre o listă de alegători. Imi ajunge calitatea de contribuabil [birnic]. Zic, întâmplarea mă purtat în aceste zile, în unele sate. Starea sufletească e mult mai alarmantă [îngrijorătoare] de cum o socotește centrul [guvernul]. Fragilul [sfârâmăciosul] hotar între ce este permis [slobod] și ce e nepermis s'a rupt. Acest cuminte

țăran care a rezistat [nu s'a lăsat prins] alătior ispite și pildele atunci când trupele rusești în fața lui își degradau și își pălmuiau ofițerii, azi e cu desăvârșire sălbăticit sub îndemnul politicei.

Agenții electorală [cățelușii partidelor] — oricare: opozanți sau guvernamentală — l-au învățat să iasă la drum, i-au dat garanții că la nevoie, îi scapă cu avocați și martori, i-au pus ei arma în mână: bâta, pe care foarte bine se poate întâmpla să o păstreze și să se mai servească de ea, și după ce alegerile au trecut.

Intrebați-l. Vorbiți. Vă asigur că o să vă întoarceți dela sate mai puțin voiosi”.

Oameni buni, nu mai ascultați de îndemnurile celor care fac politică, că sunt uneltele satanii, ci cu sfânta cruce în inimă și în mână în loc de bătă, izgoniți și vă măntuiriți sufletul. Prin sufletul vostru creștinesc, în acest caz, veți măntui țara voastră iubită, în care trebuie să se fericească măcar copiii voștri.

Profețire despre dările pe 1930.

Ministerul de finanțe a dat poruncă foarte aspră comisiilor, care hotărăsc câtă dare are să plătească fiecare. Le-a poruncit să nu cruce de loc pe nimenei, deși le cere să nu le facă nici nedreptate, pentru că dările din anul acesta trebuie să dea fără sminteală măcar suma totală din anul trecut.

Față de această poruncă aspră, unele gazete răspund așa: dacă e să se facă dreptate birnicilor, atunci statul nu poate încassa dările mari, pe care le-a impus în anul trecut, iar dacă vrea sumele din anul trecut, aceasta nu se poate decât fiind nedreptă cu ceice au să plătească dare; anul trecut a fost

un an de criză mare și afacerile nu au mers mai de loc, ba foarte mulți au lucrat cu pagube foarte mari, și atunci pe ce să-i pui dare? Singuri advocații, medicii, inginerii și notarii publici pot fi impuși cu dare mai mare. Dar și ei au venitul numai pe hârtie, fiindcă nici lor nu le plătesc oamenii datorile, neavând de unde.

Prin urmare și se profește guvernului de pe acum un foarte mare deficit bugetar — la dările directe, sau dacă nu, multe buclucuri cu cetățenii țării.

Cine va trăi până la 1 Ianuarie 1931 va vedea ce se întâmplă din această profeție.

simte mare plăcere să-și mâne singur trenul regal, îmbrăcat într-o bluză de mașinist de tren.

Din istoria Bisericii creștine.

Să cercetăm mai departe viața parohiei celei dintâi.

In numărul acesta al foii noastre am făgăduit să arăt ce sunt agapele. Iată acum voiu împlini, precum am zis.

Cetim în Faptele sf. Apostoli la cap. 4 v. 32 și următoarele, că „o inimă și un suflet era toată mulțimea celor care au crescut; și nici unul nu zicea, că din a sa avere este ceva al său, ci totul era socotit de obște [al obștei, al parohiei]... și nimeni nu era între ei lipsit fiindcă toți căci stăpâneau țărane sau case le vindeau și aduceau prețul celor vândute și l puneau la picioarele apostolilor, și se împărfia fiecaruia după cum avea trebuință”. Cel dintâi, care și-a dăruit averea parohiei [comunității] pentru a se ajuta frații, a fost Iosif, numit de apostoli și și Varnava, care a vândut țărina, pe care o avea și „banii i-a pus la picioarele Apostolilor” [Fapt. Apost. c. 4 v. 36, 37]. Din aceste averi așa dară, celor lipsiți de haine li se da haine, tuturor văduvelor și săracilor mâncaresi, și mai ales după sfânta liturgie [sau după „frângerea pânilor” cum și ziceau ei] se faceau mese cu mâncaresi pentru toată lumea creștină, și se ospătau cuviinciosi toți frații, toți săfini din Ierusalim.

Cum au ajuns frații de acolo să facă această frumoasă și creștinească faptă? Au pornit dela cuvintele Mântuitorului, care a sfătuil pe tinărul cel bogat să-și vândă averile și să le împartă săracilor, ca să aibă comoară în ceruri [Luca c. 18 v. 22] și dela cuvântul sf. ev. Ioan, care mai târziu sfătuiește la fel pe toată lumea în epistola sobornicească cea dintâi, la c. 3 v. 14 și următoarele, zicând: „Noi știm, că ne-am strămutat din moarte la viață pentru a iubim pe frați; cine nu iubește pe frații său, rămâne într-o moarte; într-aceasta am cunoscut ce este iubirea: că El [Domnul] și-a pus sufletul său pentru noi; — și noi datorii suntem să ne punem sufletele pentru frați; iar cine are bogăția lunii acesteia și se uită la frații său care este lipsit și își închide inima dinspre el, cum va rămâne într-acela dragostea lui Dumnezeu? De aceea feții mei, să nu iubim cu vorba, numai dela gură, ci cu fapta și cu adevărul”. Sf. evanghelist Ioan a propovădut aceste cuvinte pe unde a umblat, deci le-a spus și celor din parohia cea dintâi. Și cum inima lor nu era împietrită, — auzind și cuvântul Domnului, și sfatul celui mai iubit învățăcel al Domnului, care și la cina cea de taină a avut capul răzimat

de pieptul Mântuitorului, au vrut să-și arate „cu fapta și cu adevărul” iubirea lor. Iată cum au ajuns acești creștini să nu mai socotească nici unul, avereia de a lor, ci au dăruit-o comunității [obștii, parohiei], ca să aibă toți îngrijire de-opotriva.

Așadară din iubirea de frați și-au dăruit averile. De aceea și mesele s-au numit *mesele iubirii*. Iar în limba grecească iubire se zice: „agape”. Nu după multă vreme, însăși mesele acestea, mâncaresi a aceasta împreună, s'a numit scurt: agape.

Pilda aceasta a agapelor și a dăruirii averilor pentru susținerea săracilor și a parohiei a trecut în toată biserica creștină și Răsăritului. În unele părți, oamenii, încrășinăți, că e drept, dar caru să văzuseră pe Domnul, cum l-au văzut mulți din cei din Ierusalim, — au călcăt bunacuința și sfîntenia, care se cuvenea la aceste mese ale iubirii creștinești. De aceea sfântul și marele apostol Pavel se vede silit să înfrunte pe unii, caru fac necuvintă la agape. Căci cetim în cartea cea dintâi cără Corinteni [cără cei din orașul Corinț din Grecia] la c. 11 v. 18—22: „Mai întâi, aud că la adunările voastre din biserică, între voi sunt desbinări și în parte o și cred; căci trebue să fie între voi și eresuri [învățări greșite, rătăcite], ca să iasă la lumină cei luminați [cei drepti cu învățătură]; când vă adunați deci laolaltă, aud, că nu e chip să mâncați Cina Domnului [adecă masa care urma după „frângerea pânilor”], căci șezând la masă, fiecare se grăbește să-și ia de mâncaresi lui [porția lui], așă că pe când unuia îi e foame, altul este deja beat; n'aveți oare case, ca să mâncați și să beți? Ori disprețuiri biserica lui Dumnezeu? Ori vrei să-i lăsați rușinați pe cei lipsiți? Ce să vă zic? Să vă laud? Intr-aceasta nu vă laud! [Iar la v. 23—34]:

Aștel, frații mei, când vă adunați, ca să mâncați așteptări-vă unii pe alții; dacă îi este cuiva foame, să mânânce acasă, ca să nu vă adunați spre osândă”. Răul săvârșit de Corinteni, se vede însă că să-lătă foarte repede în toate părțile și nu s'au mai putut întinde „mesele iubiri”, deoarece îndată după mutarea la ceruri a săfinilor Apostoli, nu mai găsim pomeneire, că să ar mai fiinea undeva agape.

Lăcomia unora a stricat un lucru creștinesc bun și frumos. Gh. Maior.

Cetați și răspândiți „Lumina Satelor”.

Până când tot în beții?

Până când tot în beții
În ospețe și prostii?
Nopți întregi petrecute
În hoții și la beute.

Când merge la nuntă omul
Uită cea ce-a zis Domnul
Să imbașă chiar cumplit
Și prin sănătate cade trănit.

Omul când trebile merge
Tocmai la crășmă se șterge
Când e năcăjit, el bea
Când e vesel tot aşa.

Până când tot în prostii?
Vrei să torci a ta viață
Te gândește la vecie,
Lasă a trupului dulceață

Vai văz profitul zice
Care beți vinul în litre

Cu instrumente cântă
Pe pat de fildeș culcați

Domnul zice priveghiați
Beții tot din sănătate în sănătate
Domnul zice fi smerit
Beatul zace 'n drum trănit.

Cine cunoaște Biblia
Nu prea știe cei beția
Nici minciuna, nici curvia
Nici tutușul și hoția.

Să iubești pe Dumnezeu
Să cinstești vecinul tău
Aşa vei trăi tu lin
In veci vecilor, Amin,
ostașul Domnului Ioan Opriș,
Ighiș-Alba.

L-a așteptat 10 ani...

Istoria păstrează numele unui tată îndurerat din Franța, care timp de 10 ani și-a așteptat fiul plecat în lume, eşind în fiecare zi de treiori la gară în nădejdea că îl va vedea reîntorcându-se.

Dacă dragostea unui tată pământesc a făcut acest lucru — căt de mare trebue să fie dragostea Tatălui cereșc.

De când ai plecat în căile pierzării, să ști fratele meu că Tatăl cereșc se uită în fiecare zi să te vadă întorcându-te... te așteaptă în fiecare zi, în fiecare clipă...

O, nu mai zăbovi fratele meu! Destul ai stat slugă la diaconul și porcii lui; la diavolescile patimi și păcate. Întoarce-te îndată acasă. Întoarce-te, căci Tatăl te așteaptă cu brațele deschise.

O, nu mai zăbovi, fratele meu! Tatăl te așteaptă. Dragostea Lui te așteaptă, iertarea Lui te așteaptă. Vino acasă suflet perdat! Tatăl te așteaptă. Vino acasă! Vino!

(Luată din cartea *Flul cel perdat*, care a ieșit acum de sub tipar. Cetați și răspândiți pe tot locul și această carte a vremilor noastre ce strigă pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu).

Dela celce intră în Daste.

Prea Cucernice Părinte sufletește Eu plugarul, Andrei Stoia, călătorind pe calea cea lungă a pierzării sufletești, abia la etatea de 25 ani, am ajuns la o cale îngustă și scurtă, care duce la fericirea cea veșnică.

Orientându-mă timp de un an de zile, dela Conducătorul nostru de drumuri, prin foaia „Lumina Satelor” și cărțile redactate de sfânta Voastră, mi s'a spus:

Lasă calea rătăciri
Să vin la Oastea măntuirii.
Căci scurtă este calea și netedă
Care duce la viața cea veșnică
și fericiți vor fi ceice o vor găsi.

Deci, înaintând pe această cale, iată că am găsit în urma mea un alt rătăcit, cu numele Romulus Hopotă, și l-am rugat să-mi fie tovarăș pe acest drum.

Punându-ne amândoi umăr la umăr la pânde acestui drum, iată că după scurt timp am mai găsit pe jos notești rătăciți.

Oprindu-ne pe loc toți, ne-am sfătuit să fim tovarăși pe acest drum până la sfârșitul lui. Atunci eu am luat cu întânt și am zis:

Fraților! în drumul nostru avem să dăm peste orașul Sibiu, unde se găsește „Oastea Domnului”. Să-l rugăm pe cucerină Sa părintele Trifa, să ne inscrie și pe noi în rândurile celorlăți frați ostași.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Andrei Stoia, Romulus Hopotă și soția sa Simziana, Pavel Berariu, cu soția sa Paraschiva, Marie Jivan, Dumaschin Borchescu, Marie Cevianu, Ioan Cruncu, și soția sa Anastasia, Maria Stoia, Elisaveta Hopotă, Nicolae Ghilezan Nr. 281, Elisaveta Ghilezan Nr. 266, toți din com. Racovița, plasa Băile Buzău, jud. Timiș,

Oastea noastră crește.

Cucernice părinte! Noi subsemnații cu ajutorul bunului Domnezeu încă din anul 1929 cetind cartea cu Oastea Domnului pe care am cumpărat-o dela ostașul Domnului Ioan D. C. Ilie din această comună și mai pe urmă fiind abonați și la foaia Lumina Satelor am văzut cu cătă dragoste sufletească să luptă ca să strângă oile rătăcite ca să fie o turmă și un păstor. Ne hotărâm și noi înaintea lui Dumnezeu că pornind în anul nou 1930 să ne desbrăcăm de omul cel vechi și după cum anul se înosește și noi să ne îmbrăcăm în omul cel nou care este Domnul nostru Isus Hristos, rugându-vă să ne inscrie și pe noi în Oastea Domnului, alături de ceilalți frați și luptători pentru Impărăția cerului. Dumnezeu să ne ajute și la toți frații deasemenea.

Ioan I. Tudor cu soția Maria și copiii: Aneta și Ion, Mihaela F. Coteanu, com. Obârșia Nouă (jud. Românați)

Preabunule Părinte sufletește! Eu mi am cumpărat diferite cărți dela Librăria Oastea Domnului și mi-am luat și cartea cu Oastea și am citit regulele unui ostaș

al Domnului și le-am spus și tatălui meu și îndată mia zis, fiile să mă inscri și pe mine și l-am inscris. Dar acum suntem fericiți și vă mulțumim călduros că ne-ai arătat prin cărțile D-stre căile pe care ne putem apropiua de Domnul și impărăția sa. Preabunule Părinte sufletește eu am mai adus cu ajutorul lui Dumnezeu cel prea slăvit un suflet la picioarele Crucii Domnului Isus și vă rugăm din tot sufletul nostru ca să-l primi și pe acest suflet — Nicolae Cloțan — ce era până scuma rătăcit și abia acumă și-a nimerit calea ceea dreaptă ce duce spre măntuire în rândurile ostașilor din Oastea Regelui cereșc. Si ne vom alătura și ne vom lupta împreună că abia suntem trei până acumă ca să mai atragem suflete la picioarele crucii Mântuitorului și în Oastea Preabunului nostru Rege Isus. Slăvit să fie Domnul să ne dea putere și biruință în inimile noastre, căci ostașii Lui suntem și poruncile sale executăm.

ostașii în Oastea Domnului Isus Nicolae Popa, Popa Nicu, mecanic-marinar, Cloțan Nicanor, tâmplar, toți 8 din com. Gușterița, jud. Sibiu.

Din învățările Sfintilor Părinti

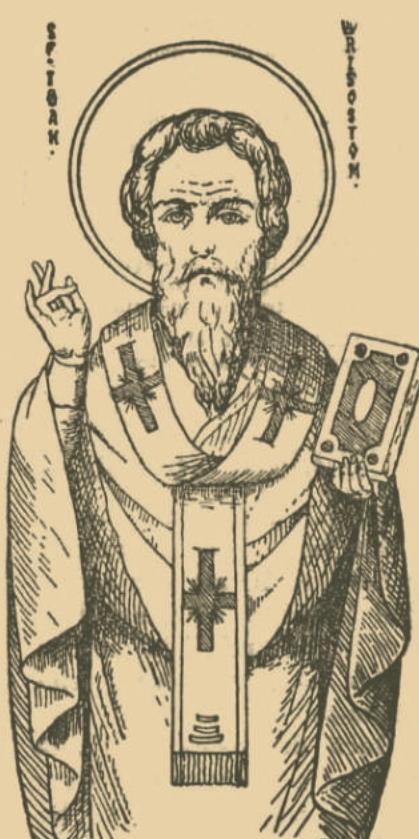
Ce spune sf. Ioan Gură de aur despre datinile și obiceiurile cele rele.

Cu Oastea Domnului, noi purtăm o aprigă luptă contra datinilor și obiceiurilor rele. Chiar și tainele bisericești trebuie curățite de o sumedenie de obiceiuri rele. Mulți își închipue că lupta noastră e ceva nou, și și mai mulți ne muștră spunând că suntem contra datinilor și obiceiurilor. Spre pildă, ostașii Domnului fac nunți fără jocuri și beții, și lumea sirigă după noi că stricăm obiceiurile. Să-l ascultăm pe sf. Ioan Gură de aur, ce spune despre acest lucru.

Cinstită este nunta — zice sf. Ioan Gură de aur — însă la suvârsirea nunților se petrec atâtea fapte urâte, încât rămâi uimit săzându-le și auzindu-le. Veți vedea la nunți fluere și cântece [de lăutari] amestecate cu cuvinte murdare, și beții, și ospețe desfrâname, și cu un cuvânt tot felul de lucruri urâte introduse de diavolul... Să nu-mi spui că așa este obiceiul, căci dacă obiceiul este rău, trebuie părăsit, iar dacă este bun, făcă-se pururea.

Deci să nu necințim nunta cu pompe diavoleschi. Ci ceia ce au făcut cei din Cana-Galileii, să facă și cei ce iau acum mueri; să aibă adică pe Hristos în mijlocul lor. Si cum este cu puțință aceasta să se facă? Dacă pe diavolul îl vei goni, dacă cântecile cele curvești, dacă versurile cele înverșunătoare și jocurile cele fără de rânduială și cuvintele cele de ocară, și pompa diavolescă și turburarea, și râsul cel desfrânat și celealte ne-cuvinte le vei scoate afară. Atunci Hristos cu adevărat va veni înlăuntru împreună cu Maica Sa și frații [Ioan 2, 2]. Știu că ingreitor mă voi părea unora și însărcinător, acestea sfătuind și obiceiu vechi tăind. Însă nimic de aceasta eu nu grijesc. Că nu îmi trebuește harul cel de la voi, ci folosul vostru. Să nu îm zică mie cineva că așa este obiceiul. Unde se îndrăznește și să face păcatul, de obicei nu pomeni. Ci de sunt rele cele ce se fac, măcar obiceiul vechi de va fi, strică-l pe el; iar de nu sunt rele măcar obiceiul de nu va fi, bagăl și îl sădește pe el. Dar acest fel de lucruri necuvioase, nu au fost obicei vechi, ci scornirea oare cărora sunt cele ce se fac.

Când tu chemi pe draci cu cântecile, când plinești pofta acelora cu cuvintele cele de ocară, când bagi în casă oameni măscărici și muerateci și tot teatrul drăcesc, acolo se adună toată ceata dracilor! Ce lucru sănătos deci nădăduștești? Spune-mi? Pentru care pricină încă și

preoți bagi înlăuntru, vrând să faci a doua zi unele ca acestea? Voești să areți fericire care are dobândă? chiamă cete de săraci. Ce te rușinezi cu adevărat și îți se roșește față? Dar ce este mai rău decât această ne-socoteală, când pe diavolul trăgându-l în casă, nimic nu socotești că faci rău; iar pe Hristos vrând să-l bagi înlăuntru te rușinezi? Că precum când intră săracii, vine Hristos, aşa când joacă acolo oameni mueratici și măscărici, sare în mijloc diavolul. Si din cheltuiala aceea [a praznicilor drăcești] nu este nici o dobândă, ci și vătămare multă se face, iar din cheltuelile acestea multă plată degrab vei lua. Dar nimeni în sat — vei zice tu — nu a făcut așa! Dacă nu a făcut nimeni, începe tu, silеște-te și te fă începător al acestui bun obicei, ca și cei de pe urmă să iee pildă. Si de vorbni cineva și va urma acest obicei, către ceice vor întreba, vor avea și răspunde strănepoții și cei din strănepoți cum că cutare, el întâi a adus această bună lege. Că dacă la luptele cele de afară, când fac ospături, ceice au scos aceste nefolosoitoare slujbe mai cu fală, de mulți se vestesc: cu mult mai vârtoș, la slujba cea duhovnicească toți îl vor lăuda și îi vor mulțumi celui ce întâi a adus acest minunat început, și îi va fi lui aceasta și laudă și dobândă. Că de alții aceasta isprăvindu-se și în lucrare punându-se, și cei ce întâi o ai sădit va aduce răsplătirile rodurilor celoră."

Despre datinile și obiceiurile cele rele, sf. Ioan Gură de aur are muștri și mai aspre pe cari le vom arăta de altădată.

La Dumineca Fiului celui perdut.

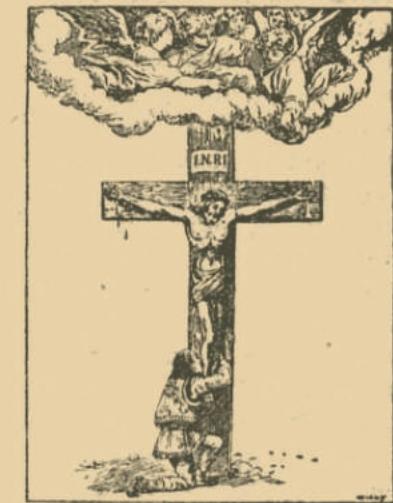
Acum Duminecă avem la rând evanghelia cu fiul cel perdut. Această evanghelie o aflătă într-o carte întreagă; în cartea cu Fiul cel perdut care a ieșit acum de sub tipar. Cetățeni și răspândiți pe tot locul această carte de suflet mișcătoare și foarte potrivită pentru trezirea păcătoșilor și întoarcerea lor la Dumnezeu. E cea mai potrivită carte îndeosebi și pentru vremea postului mare; vremea căinii pentru păcate. Dăm mai jos o rugăciune luată din această carte:

Rugăciune.

Înse, preadulcele meu Mântuitor! Si eu sunt în vrășmăsie cu Tatăl cereșc. Si eu sunt un fiu perdut care am rupt legătura cu Tatăl cereșc. Ah! în ce stare grozavă am ajuns. Tatăl meu și maica mea m'au părăsit [psalm]; ceriul și pământul m'au părăsit pentru ticăloșii mele. Mă uit în toate părțile și nime nu mă poate ajuta și scăpa. Dreptatea lui Dumnezeu cere pedepsirea mea. Vai mie, ticălosul, cine mă va scăpa din această osândă?

Înse, preadulcele meu Mântuitor! Tu singur ști câți ani de zile am trăit în starea aceasta grozavă... Tu singur ști câți ani am trăit cu roșcovale... Tu singur ști câte am suferit și câte am pătimit în țara cea străină a păcatului... Tu singur ști câte lacrimi am vărsat și cât m'am zbătut să scap din această pierzare... Tu singur ști că toate sforțările mele au fost zadarnice până ce nu Te-am aflat pe Tine.

Binecuvântată să fie clipa în care Te-am aflat îpe tine, preadulcele meu Mântuitor. Când totul mi se părea perdut, Tu ai sosit să mă scapi. Când orice nădejde de pace și împăcare sufletească, mi se părea perdută — o mână plină de sânge a luat mâna mea și a pus-o în mâna Tatălui cereșc. Era mâna Ta și mijlocirea Ta, preadulcele meu

Mântuitor. În clipa când ai strigat pe crucea Golgoței „săvârșitu-să” — eu am căzut în brațele Tatălui cereșc și am primit sărutul iertării. Slăvit să fi Doamne, amin și deapururi să fi slăvit pentru această pace și împăcare dulce și sfântă pe care mi-ai căstigat-o cu sângele Crucii Tale [2 Cor, 5, 18]. Eu voi sta și rămânea deapururi îngenunchiat la picioarele Crucii Tale ca să gust din această pace dulce și să n-o mai perd niciodată. Slăvit să fi Doamne; amin și deapururi să fi slăvit.

(Luată din cartea cu Fiul cel perdut, care a ieșit acum de sub tipar. Cetățeni și răspândiți pe tot locul această carte de suflet mișcătoare. Se poate căpăta, pe prețul de 15 Lei, dela Libr. „Oastea Domnului”.)

Nunți cu bătăi și omoruri

— în legătură cu învățările sf. Ioan Gură de aur despre datinile cele rele. —

In legătură cu articolul de alături al sf. Ioan Gură de aur, dăm stîrile de mai jos, aşa cum le-am citit în ziarul „Universul”:

Sunt în plin carnaval, timp în care Satan își culege roadele. La o nuntă din com. Lisaura jud. Suceava, veselia nuntașilor a fost stânjenită prin bătăi și înjunghieri. Feciorii au cerut, după obicei, muzica să joace. Li s'a răspuns că muzica e pentru nuntași și nu pentru ei. Feciorii au făcut scandal și atunci a ieșit din casă vătășelul Leon Costenciu și a lovit cu o bătă pe feciori.

A fost grav lovit Petrea

Petriuc care, înfuriindu-se a scos cuțitul și l-a împlânat adânc în pieptul și spatele lui Leon Costenciu. Acesta grav rănit, fu transportat la spital, iar Petriuc a dispărut din sat.

La aceeași nuntă, a suferit un accident gospodarul Fatache Pelaghian, care, fiind beat, a căzut de pe scări, lovindu-se grav la cap.

La altă nuntă, Nicuță Fărătăș a fost împușcat mortal.

Cetățenii acum ce spune sf. Ioan Gură de aur și veți vedea ce a putut face diavolul ascunzându-se, mișelul, în dosul „datinilor” și „obiceiurilor”.

O corabie romană — la Brăila? Orașul vrea să facă o uzină electrică mare. De acea a pus să sape un bazen mare pe țărmurul Dunării. Săpând la 10

metri afunzime au dat de o corabie, care depe felul cum e lucrată, se crede că e depe vremea Romanilor.

Dreapta învățătură de credință și de viațire creștină — și rătăcirile vremurilor noastre.

De Arhim. P. Morușea.

Altarul bisericii este despărțit de naie, prin iconostas, un fel de părete de lemn sau zid, împodobit cu icoane. La început se despărția numai printr'un grilaj, un gard de lemn sau metal, aşa cum se poate vedea azi în bisericile catolice, cari n'au iconostas, ci altarul este cu totul deschis vederii.

Impăratul Iustinian a rânduit cel dintâi în locul grilajului stâlpisori (columne), cari au fost legați de oaltă. Apoi s'au pus alții peste ei și printre stâlpi au fost așezate icoane, în rândul de jos întâi, apoi deasupra altănd și forma iconostasului s'a încheiat pe începutul până în veacul al 9-lea, decând îl avem statonicit aşa cum este și astăzi. Rândul icoanelor se va cunoaște când vom vorbi de zugrăveala sfintelor biserici, de sfintele icoane atât de urgisite de protestanți și, după ei, de toate sectele.

Iconostasul se încheie deasupra cu sf. Cruce a răstignirii sub brațele căreia stă Maica Domnului și sf. evanghelist Ioan ca și odinioară pe Golgota.

Intrarea în sf. altar se face pe 3 uși, prinse în iconostas. Ușa de mijloc se numește împărătească, "ușile împărătești", pentru că prin ele intră împăratul cerului și al pământului, când preotul ieșă cu sfintele daruri. Se mai numesc aşa pentru că dintr-o mireni numai împăratul, sau regele, are dreptul să intre în altar prin aceste uși, ca să-și aducă darul său la altar sau să se împărtășască cu sf. Cuminecătura. În colo nimenei altul, afară de episcop și preotii sfinti, nu poate intra prin aceste uși. Nici diaconii.

Ușile împărătești se acoperă pe dinăuntru la anumită vreme a slujbei și și în tot timpul când se numește catapiteasmă. Aceasta slujea în vechime ca să acopere vederii celor nevrednici său dinaintea păgânilor, cari să ar fi întâmplat în biserică lucrarea de sfintenie a darurilor de pe altar. Si datina veche se păstrează și azi arătându-se, prin închiderea perdelei, că în sf. altar se săvârșește lucrare mai însemnată.

Celelalte două uși se numesc îngerești sau diaconești, că prin aceste intră și ies diaconi. În altar nu pot intra decât persoane sfintite, nu și alte persoane din rândul mirenilor, cum rândușcă canoanele. Totuși cu binecuvântarea preotului pot intra, dintre mireni, cei ce ajută la sf. slujbă, crâsnicul, copiii cu lumânări și cantorul. Nu și alții. Nu epitropul, mai ales nu pentru a număra acolo banii strânsi cu discul, sau a-și rândui alte dăvări, ale slujbei sale. Nici cei

ce vor să dea pomeniri nu pot trece mai încolo de ușa altuarului. Si mai bine fac să-și dea pomenirile în scris crâsnicului, ca să nu turbure pe preot în slujbă.

Iar femeile nici cum nu sunt îngăduite să intre în altar afară doar de maicile din sf. Mănăstiri cari trebuie să alăbuie binecuvântarea episcopului, ca să poată fi de ajutor preotului la sf. slujbă.

Altarul este partea cea mai sfântă din biserică, „sfânta sfintelor”, căci aici se săvârșește taina sf. cuminecături. Are în totdeauna formă unui semicerc. În mijlocul altuarului e sf. masă, „prestolul”, masa Domnului [I Cor. 10, 21; Evrei, 13, 10]. Sf. masă este așezată pe 4 stâlpi, închipuind pe cei 4 Evangelisti, sau numai pe un picior și înseama pe Isus Domnul. Masa este în patru colțuri „că din trânsa s'au nutrit și pururea se nutresc marginile lumii”, oamenii din cele 4 părți ale lumii. Simeon Tesaloniceanul, luminatul tâlcitor al sf. slujbe și înțocmirii bisericei zice: „Deci înfricoșata masă în mijlocul altuarului fiind, închipuiește mormântul lui Hristos și taina cea prin patimă, întru care se săvârșește jertfa cea vie în toată lumea. Ca un Dumnezeu, Mântuitorul odihnește pe dânsa, iară ca om se jefeuște. Drep aceea în mijlocul altuarului e pusă în vedere și întru împărtășirea celor vrednici. Pentru aceea și masă se cheamă, căci pe dânsa Hristos e tuturor hrana de viață și desfătare și pâine, care întărește și pahar de vin, care înșinează și micșorează”.

Pe sf. masă se află maramă, de regulă din in, care învelește sf. antimis, și închipuie năframa cu care a fost învălit capul Domnului, când s'a pus mormânt și care s'a aflat „deosebit, într'un loc”. [Ioan 20, 7] Sf. antimis înfățișează icoana punerii în mormânt, și pe acesta se săvârșește sf. jertfa și fără de acesta nici cum nu se poate slui sf. liturghie.

Pe sf. masă se mai află Crucea, sf. Evanghelie și chivotul, în care se păstrează sf. Cuminecătura. Nici un alt lucru nu este îngăduit să se pună pe sf. masă decât sfesnice cu luminări. Nici cărțile din care se face sf. slujbă. Cu atât mai mare păcat este când se pun acolo, banii, bafistă, ceasul, sau orice alte lucruri, în afară de cele arătate.

In fruntea sf. altar e scaunul de sus, tronul episcopului, având deasupra icoana Mântuitorului și închipuiește tronul ceresc. În partea dinspre miază-noapte e proscomedierul, unde se pregătesc sf. daruri pentru sf. jertfa.

Iar spre miazăzi e vestmântul unde se păstrează ornamentele, cărțile și vasele bisericești.

Altarul este boltit, coborându-se bolta pieziș dela iconostas. Si închipue cerul care acopere lumea Tot așa boltită e parte deasupra la naia bisericii și sunt zugrăvite pe ea înfățișeri ale stăpânirii cerești.

Deasupra horelor, se înalță mărăț cupola, zugrăvită pe deasupra și având, tocmai în înălțimi, pe Hristos-Dumnezeu atotputernic.

In numărul viitor vom tâlciu rostul și așezarea sfintelor icoane din întreaga biserică, pentru marea lor însemnatate pentru credință și viață noastră creștină. Întocmirea lăuntrică a bi-

sericilor ortodoxe se deosebește mult și de bisericile catolice, cari nu au altarul despărțit prin iconostas și naia însăși e altcum orânduită și împodobită. Dar mai mult ne deosebim de reformați și protestanți ale căror biserici numai pe din afară sămănă a bisericii. Pe dinăuntru nu e decât o mare casă de adunare la rugăciune, cu un amvon pentru predici, căci ei n'au slujba sf. liturghii. Iar casele de adunare ale sectarilor sunt simple case. Ici colecta au început și ei să le dea forma din afară a bisericii. In lăuntru însă totul e numai omenesc și uneori nici creștinesc.

Vom arăta aceasta vorbind de podobaba lăuntrică a sf. bisericii.

O Isuse nume dulce.¹

O, Isuse nume dulce
Ne-ai scăpat prin sfânta cruce
O, Isuse, nume dulce.

Din robis păcatului
Si din munca iadului
O, Isuse, nume dulce.

Prea slăvite Domn ceresc
Nu-s vrednic să-ți mulțumeșc
O, Isuse, nume dulce.

Pentru mila Ta cea mare
Ce ai cără oricare
O, Isuse, nume dulce.

Și-ai avut și cără mine
Si m'ai scoș din râu la bine
O, Isuse, nume dulce.

Că mort am fost, m'ai inviat
Orb am fost și ochii mi sî dat
O, Isuse, nume dulce.

Bolnav și m'ai vindecat
Perdut eram și m'ai scăpat
O, Isuse, nume dulce.

Deci pentru aceste toate
De aș lucra cu zi și noapte
O, Isuse, nume dulce.

Nu-s vrednic să-ți mulțumeșc
Tie Fiu Dumnezeesc
O, Isuse, nume dulce.

Zaharie Cudlie, ostaș în Oastea Domnului, Pojarata (Bucovina).

O arătare cerească.

In 7 Februarie a fost furtună cu tunete și trăznete — iar a doua zi zăpadă și ger.

S-a schimbat și umblarea vremii. S'au schimbat parțial și anotimpurile. Până în Februarie, avuserăm o iarnă fără zăpadă și ger. Iar la 7 Februarie se văzu o rară priveliște: o furtună cu ploaie torrentială, cu tunete, fulgere și trăznete ca în mijlocul verii. Pe aici, furtuna a fost împreunată cu ploaie torrentială și pe urmă cu un frumos curcubeu. La Câmpulung [Muscel] și Sinaia cu rupere de nori. Aproape în toată țara s'a văzut această rară întâmplare.

Furtuna, cu aierul ei de primăvară se aștepta să aducă o domolire și mai mare vremii. Dar a doua zi a început să

ningă, iar a treia zi era iarnă și ger de Bobotează.

Învățății spun că neobișnuita arătare a fost pricinuită de schimbarea bruscă a unor curenți de aer. Noi însă zicem că toate aceste sunt semne și arătări cerești cari strigă pe noi să ne întoarcem la Dumnezeu.

Oare tunetele ce răsună la 7 Februarie — în dricul iernii — nu sunt și ele un strigăt al cerului de sus să ne întoarcem la Dumnezeu?

Ce spune gromovnicul?

Gromovnicul spune așa: La 7 Februarie intră soarele în semnul cerului Pești, care este de frig și de umezeală. De se va întâmpla tunet când soarele intră în acest semn, stricarea de pâine se întâmplă.

Oastea noastră creștie.

Cucernice părinte și d-le redactor! Subsemnatul cetind Lumina Satelor și cartea despre Oastea Domnului, văzând învățăturile Domnului Isus, am simțit în inimă mea o dragoste despre luerurile Lui. Vă rog a mă inscrie și pe mine în Oastea Domnului.

Ana Socaci și Sofiea Andrei,
Reșița (jud. Caraș).

Senchia Ioan elev Școala de Cântăreți Bisericești, Sibiu.